Nr. 5. 1932.

Gazeta Urzędowa

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 30. stycznia 1932

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenie władz.

Rozporządzenie Ministra Skarbu.

z dnia 17 listopada 1931 r.
o koncesjonowanej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na podstawie postanowień art. 13 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 400) zarządzam co następuje:

Postanowienia ogólne.

§ 1. Koncesja na sprzedaż wyrobów tytoniowych są przywiązane do osoby koncesjonarjusza, nie podlegają dziedziczeniu, ani też nie mogą być odstępowane osobom trzecim bezpłatnie czy też za wynagrodzeniem; wydzierżawienie koncesji lub przyjęcie wspólnika jest również zabronione.

Koncesjonarjusze obowiązani są prowadzić sprzedaż wyrobów tytoniowych osobiście. Powierzanie prowadzenia sprzedaży innym osobom (zastępcom) jest dopuszczalne tylko za zezwoleniem władzy, nadającej koncesję; do władzy tej, prócz ewentualnie wydania zezwolenia na prowadzenie sprzedaży przez zastępcę, należy także zatwierdzenie osoby zastępcy.

Koncesjonarjuszom hurtowej sprzedaży wyrobów tytoniowych, będącym osobami fizycznemi, zezwolenia na prowadzenie sprzedaży przez zastępcę mogą być wydawane tylko w wyjątkowych wypadkach i na ściśle oznaczony okres.

§ 2. Koncesjonarjusze odpowiadają osobiście za czynności zastępców oraz personelu pomocniczego, związane z prowadzeniem sprzedaży wyrobów tytoniowych. Koncesjonarjusze obowiązani są do natychmiastowego usunięcia ewentualnie ustanowionego zastępcy, o ile zajdą lub zostaną ujawnione okoliczności, wykluczające daną osobę od pełnienia czynności zastępcy (§ 23).

Władza nadająca koncesję może zażądać od koncesjonarjusza usunięcia ustanowionego zastępcy w określonym przez władzę terminie:

a) o ile zastępca przy wykonywaniu koncesji narusza obowiązujące przepisy,

b) w przedsiębiorstwach hurtowej sprzedaży wyrobów tytoniowych — o ile Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego uzna, że wykonywanie przez zastępcę koncesji naraża interesy państwowego monopolu tytoniowego na straty.

§ 3. Koncesje na sprzedaż wyrobów tytoniowych są przywiązane do określonej w dekrecie koncesyjnym siedziby przedsiębiorstwa; sprzedaż wyrobów tytoniowych może być wykonywana tylko w miejscowości i w lokalu (punkcie), w dekrecie koncesyjnym oznaczonym, a przy sprzedaży ruchowej lub okrężnej (§ 6 p. 4) tylko na określonych linjach komunikacyjnych względnie w określonym okręgu terytorjalnym.

Przeniesienie przedsiębiorstwa sprzedaży wyrobów tytoniowych do innego lokalu w danej miejscowości lub otworzenie filji przedsiębiorstwa wymaga zezwolenia tej władzy, która koncesję nadaje.

Rodzaje koncesji i przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych.

§ 4. Koncesje na sprzedaż wyrobów tytoniowych dzielą się na:

a) koncesje na sprzedaż hurtową,
b) koncesje na sprzedaż detaliczną.

§ 5. Przedsiębiorstwa hurtowej sprzedaży wyrobów tytoniowych, zwane hurtowniami tytoniowemi, dzielą się na:

a) hurtownie tytoniowe rejonowe, t. j. hurtownie, mające prawo sprzedaży wyrobów tytoniowych detalistom wyznaczonego rejonu,
b) hurtownie tytoniowe rozdzielcze, t. j hurtownie, nadawane spółdzielczym stowarzyszeniom spożywców lub ich związkom, które to hurtownie mają prawo rozprzedaży wyrobów tytoniowych tylko pomiędzy uprawnione do wykonywania detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych oddziały stowarzyszeń, lub należące do związku stowarzyszenia spożywców.

§ 6. Przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych dzielą się na:

1. Sklepy tytoniowe:
a) samoistne, t. j. takie, które oprócz wyrobów

tytoniowych, stanowiących główny przedmiot sprzedaży oraz znaczków stemplowych i pocztowych, blankietów wekslowych, tudzież losów loterji państwowej, sprzedają ewentualnie tylko gazety i inne perjodyczne czasopisma, karty do gry, przybory do palenia i zapalania,

b) mieszane, t. j. połączone ze sprzedażą innych artykułów.

2. Przeciębiorstwa ulicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych, wykonywanej w budkach, skrzynkach i t. p.

3. Przedsiębiorstwa domowej sprzedaży wyrobów tytoniowych, wykonywanej w zakładach gastronomicznych.

4. Przedsiębiorstwa sprzedaży ruchomej lub okrężnej, t. j. sprzedaży detalicznej, niezwiązanej z pewnym stałym punktem, lecz prowadzonej w pewnym określonym okręgu terytorjalnym lub na określonych linjach komunikacyjnych (sprzedaż na wystawach, lub na ulicach uzdrowisk, w wagonach kolejowych i t. p.).

(Dokończenie nastąpi).

(Przedruk Dz. U. R. P. nr. 110 z dnia 24. grudnia 1931 r.)

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 19 grudnia 1931 r.

w sprawie zmiany ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym.

Art. 1. Art. 3 p. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79 poz. 550) otrzymuje brzmienie następujące:

„państwowe koleje żelazne oraz koleje prywatne, będące w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“, łącznie ze wszystkiemi urządzeniami, służącemi do zaspakajania własnych potrzeb kolei“.

Art. 2. Do p. 3 art. 3 ustawy o państwowym podatku przemysłowym dodać na końcu: „oraz do sprzedaży państwowych papierów wartościowych i pupilarnych papierów banków państwowych“.

Art. 3. Art. 3 p. 12 ustawy o państwowym podatku przemysłowym skreśla się.

Art. 4. Art. 3 p. 13 ustawy o państwowym podatku przemysłowym otrzymuje brzmienie następujące:

„odnajmowanie pokojów umeblowanych i utrzymywanie stołowni, lecz bez sprzedaży napojów wyskokowych, jeżeli ilość odnajmowanych pokojów nie przekracza dwóch, a ilość stołowników dziesięciu“

Art. 5. Art. 3 p. 15 ustawy o państwowym podatku przemysłowym otrzymuje brzmienie następujące:

„obroty z eksportu węgla i wszelkiego rodzaju półfabrykatów i gotowych wyrobów, dokononego bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem wspólnych biur sprzedaży, oraz tranzakcje z firmami zagranicznemi, wynikające z obrotu uszlachetniającego czynnego, pod warunkiem udowodnienia tych obrotów prawidłowo prowadzonemi księgami handlowemi: niniejsze zwolnienie dotyczy jedynie podatku przemysłowego od obrotu. W wypadkach wątpliwych władze skarbowe ustalają, czy dany artykuł należy zaliczyć do surowców lub półfabrykatów, albo gotowych wyrobów na zasadzie uprzedniej opinji właściwych izb przemysłowo-handlowych“.

Art. 6. Dodaje się w art. 3 ustawy o państwowym podatku przemysłowym nowe dwa punkty treści następującej:

„16) tranzakcje kupna - sprzedaży wszelkiego rodzaju zbóż i innych ziemiopłodów, dokonywane na giełdach krajowych, a udowodnione prawidłowemi księgami handlowemi i kartami umów giełdowych, spisanemi przez przysięgłych maklerów giełdowych.

17) przewóz podróżnych przez przedsiębiorstwa żeglugi morskiej“.

Art. 7. Ustęp ostatni art. 3 ustawy o państwowym podatku przemysłowym otrzymuje brzmienie następujące:

„Komisja szacunkowa może wyjątkowo zwalniać od podatku ubogich płatników, których podatek nie przenosi kwoty rocznej 100 zł. Do ważności odnośnej decyzji konieczna jest zgoda przewodniczącego komisji.

Art. 8. Art. 5 p. 5 ust. 2, 3 i 4 ustawy o państwowym podatku przemysłowym otrzymują brzmienie następujące:

„Za komisowe w rozumieniu niniejszej ustawy uważa się działające we własnem imieniu i na rachunek osób trzecich przedsiębiorstwa sprzedaży, które prowadzą prawidłowe księgi handlowe i udowodnią stosunek komisu oraz wysokość wynagrodzenia komisowego umową lub korespondencją, w przeciwnym razie winny być traktowane jako działające na rachunek własny.

W wyjątkowych gospodarczo uzasadnionych wypadkach służy Ministrowi Skarbu prawo zwalniania komisantów od obowiązku prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych, o ile stosunek komisowy i obrót wynika z prawidłowo prowadzonych ksiąg handlowych komitenta.

Stosunek komisu nie zachodzi, jeżeli sprzedawca, działając na rachunek osób trzecich, otrzymuje dla siebie, niezależnie od umówionego wynagrodzenia komisowego lub zamiast wynagrodzenia, różnicę lub większą część różnicy między ceną, istotnie osiągniętą przy sprzedaży, a ceną, ustaloną w umowie na rzecz komitenta.

Przedsiębiorstwa komisowe, działające na rachunek osób, nie opłacających podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy, opłacają podatek od pełnego obrotu towarowego w zależności od charakteru sprzedaży.

Przepis ustępu poprzedniego nie ma zastosowania do komisowej sprzedaży zboża, dokonywanej na rachunek producentów rolnych.

Za pośrednictwo handlowe w rozumieniu niniejszej ustawy uważa się działanie przedsiębiorstw i zajęć przemysłowych w imieniu i na rachunek osób trzecich.

Przedsiębiorstwa, względnie zajęcia przemysłowe pośrednictwa handlowego, posiadające towary osób trzecich w konsygnacji i działające w imieniu i na rachunek osób trzecich, nie opłacających podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy od sprzedaży powyższych towarów, opłacają podatek od pełnego obrotu w zależności od charakteru sprzedaży.

(Dokończenie nastąpi)

(Przedruk Dz. U. R. P. nr. 112 z dnia 31. grudnia 1931 r.)

ODPIS.

Śląski Urząd Wojewódzki
Wydział Skarbowy
Liczba O. V. 5398|31

Dotyczy: opłaty stempl. od podań wnoszonych do Urzędów Okręgowych oraz od świadectw wydanych przez te Urzędy.
Do 1. Wydz. Adm. 2644|43 z 4. 4. 1928 r.
„ „ „ „ 37|12 z 16. 10. 1928 r.
„ „ „ „ 4535|3 z 11. 7. 1930 r.
„ „ „ „ 4146|11 z 17. 2. 1931 r.
„ „ „ „ 6849|17 z 25. 11. 1931 r.

Katowice, dnia 4. stycznia 1932 r.

Do
Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego
Wydział Administracyjny
w gmachu

W sprawie powyższej zawiadamia Śląski Urząd Wojewódzki Wydział Skarbowy, iż Ministerstwo Skarbu, powołując się na opinję Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, oznajmiło reskryptem z dnia 1. grudnia 1931. Nr. D. V. 4452/6/31, iż Urzędy Okręgowe należą do systematu władz Administracji państwowej. Wobec tego podania, wznoszone do tych Urzędów oraz świadectwa przez nie wydane, podlegają opłatom stemplowym, przewidzianym w rozdziałach trzydziestym i trzydziestym pierwszym u. o. s.

O powyższem uprasza się zawiadomić zainteresowane Urzędy Okręgowe, Starostwa, Wydziały Powiatowe i Urzędy Gminne.

Kierownik Oddziału V.
(—) **Naczelnik Wydziału**
Barusiewicz.

Ogłoszono.

Katowice, dnia 18. stycznia 1932 r.
Starosta:
(Dr. Seidler)

L. dz. O. 316/32

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 17 listopada 1931 r.
L. D. V. 1285/2/31

w sprawie obliczenia podatku dochodowego od uposażeń pracowników, wynagradzanych dziennie.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W myśl art. 110 i 111 ustawy o państwowym podatku dochodowym, wymiar podatku dochodowego od uposażeń zależny jest od wysokości wypłaconego pracownikowi wynagrodzenia, obliczonego w stosunku rocznym.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 kwietnia 1922 roku, podając w § 21 — 24 przykłady obliczenia podatku, ograniczyło się do wypadków wypłat miesięcznych, kwartalnych i tygodniowych.

Przy wypłatach natomiast dziennych praktyka władz skarbowych ustaliła teoretyczną mnożną na 360, wychodząc z założenia, że rok w zaokrąglonych liczbach równa się 360 dniom, aczkolwiek faktem jest, że żaden pracownik ze względu na znaczną ilość dni świątecznych nie pracuje 360 dni rocznie.

Pomijając już nadmierne obciążenie pracowników dziennie płatnych przez zastosowanie do ich zarobków mnożnej, nie odpowiadającej ilości ewentualnych dni roboczych w roku, dotychczasowa praktyka władz skarbowych wprowadza w pewnych wypadkach rażącą nierównomierność w opodatkowaniu, co się uwidacznia na następującym przykładzie:

Pracownik zarobkujący dziennie 8 zł. jednak rozliczany tygodniowo, jest wolny od obowiązku podatkowego, albowiem wypłacana mu tygodniowo kwota 48 zł. pomnożona przez 52 wynosi zł. 2.496, a zatem nie dosięga minimum egzystencji.

Tenże sam pracownik rozliczany dziennie będzie opłacał podatek według 4 stopnia skali i art. 111 ustawy, gdyż jego dzienny zarobek doprowadzony do stosunku rocznego przy zastosowaniu mnożnej 360 wyniesie zł. 2.880.

Z powyższych względów Ministerstwo Skarbu poleca przy obliczaniu podatku od uposażeń dla pracowników, otrzymujących swe zarobki codziennie, celem doprowadzenia do stosunku rocznego mnożyć dokonaną wypłatę przez 300, a nie jak dotychczas przez 360.

O powyższem należy podać do wiadomości podległym urzędom skarbowym.

(—) Wł. Zawadzki
Podsekretarz stanu.

(Przedruk Dz. U. M. Sk. nr. 35 z dnia 21. grudnia 1931 r.)

Opłaty stemplowe.

WYKŁADNIA USTAWY
o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemlowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP Nr. 98, poz. 570).
r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 713).

329 (Art. 66). W wykładni Nr. 78, ogłoszonej w N-rze 19 Dziennika Urzędowego z r. 1927, po wyrazach: „art. 7 ustawy z dnia 22 lipca 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 630“ wstawia się wyrazy: „w brzmieniu, ustalonem w art. 1 ustawy z dnia 5 listopada 1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 770“ (L. D. V. 6110/6/31).

(Przedruk Dz. U. M. Sk. nr. 35 z dnia 21. grudnia 1931 r.)

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8.